
[2025-51-RE](#)

Causa 2025-51-RE

(A. E. A. T. i Gestió Tres de Promocions i Construccions, SL c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 335-2025. Recurs d'empara

Aute del 14 de juliol del 2025

BOPA núm. 90, del 23 de juliol del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 16 de juny del 2025, per la representació processal de l'Associació d'Empreses d'Allotjaments Turístics (A.E.A.T.) i de la societat Gestió Tres de Promocions i Construccions, SL, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 30 de juliol del 2024, dictat per la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia, i contra els autes del 12 de desembre del mateix any, i, del 28 de febrer i del 26 de maig del 2025, tots ells dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a un procés degut, en el seu vessant del dret a l'accés a la jurisdicció i "*per ser la decisió judicial arbitrària i per causar indefensió material efectiva*", drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades, que declari la inconstitucionalitat de l'article 4 de la Llei 32/2022, del 14 de setembre, per a la promoció de la sostenibilitat del desenvolupament urbanístic i del turisme, i de modificació de la Llei general

d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000, i la de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, que es declari que aquest precepte és contrari a la Constitució, perquè infringeix el seu article 3.2, per tal com la retroactivitat de la Llei afecta a situacions consolidades i a drets adquirits que deriven de llicències ja concedides per a l'explotació d'un apartament d'ús turístic, i, perquè suposa una aplicació retroactiva de la Llei per ser també contrària a l'article 27.2 de la Constitució, *"a tenor del qual ningú pot ser privat dels seus béns i drets, si no és per causa justificada d'interès públic, mitjançant la justa indemnització i d'acord amb el procediment establert per la Llei"*, i que s'adoptin les mesures per restaurar el dret de les entitats recurrents, d'acord amb les disposicions de l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional;

Vista la Constitució, especialment els articles 3.2, 10, 27.2, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 14 d'octubre del 2022, el president de l'Associació d'Empreses d'Allotjaments Turístics (d'ara endavant A.E.A.T.) i l'administrador únic de la societat Gestió Tres de Promocions i Construccions, SL van presentar una sol·licitud al ministre de Turisme, en què demanaven que acordés que les llicències de gestió i d'explotació d'habitatges d'ús turístic que haguessin estat atorgades pel Govern, de conformitat amb la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, i que es trobaven actualment inscrites en el Registre d'Habitatges d'Ús Turístic (abans de l'entrada en vigor de la Llei 32/2022, del 14 de setembre, per a la promoció de la sostenibilitat del desenvolupament urbanístic i del turisme, i de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000, i de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic), eren plenament vigents, i que els drets i facultats que autoritzaven aquestes llicències de gestió i d'explotació d'ús turístic atorgades pel director de Turisme del Govern a la societat Gestió Tres de Promocions i Construccions, SL havien de mantenir els seus efectes, perquè constituïen drets adquirits, consolidats o consagrats, que en cap cas es podien cancel·lar automàticament en el supòsit que es produís un canvi de propietari d'un habitatge d'ús turístic per motiu de compravenda,

tal i com disposava l'article 4 de la Llei 32/2022, del 14 de setembre, per a la promoció de la sostenibilitat del desenvolupament urbanístic i del turisme, i de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000, i de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, precepte que és contrari a l'article 3.2 de la Constitució.

1.2. L'1 de desembre del 2022, el ministre de Turisme va decidir no admetre a tràmit aquesta sol·licitud; les entitats recurrents van presentar un recurs administratiu contra aquesta decisió, i, l'1 de març del 2023, el Govern va confirmar la decisió recorreguda.

1.3. Les entitats recurrents van interposar una demanda jurisdiccional contra ambdues decisions governamentals, i, el 30 de juliol del 2024, la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia va dictar un aute en què acordava estimar l'excepció d'inadmissió del recurs i no admetre'l a tràmit.

1.4. Les entitats recurrents van formular un recurs d'apel·lació contra aquesta resolució, i, el 12 de desembre del 2024, la Sala Administrativa va dictar un aute que desestimava aquest recurs.

1.5. En aplicació de l'article 18 *quater* de la Llei transitòria de procediments judicials les entitats recurrents van presentar un incident de nul·litat davant la Sala Administrativa que es va resoldre en dues instàncies: la primera es va resoldre amb un aute de desestimació del 28 de febrer del 2025; i, en apel·lació, es va resoldre mitjançant un aute d'inadmissió a tràmit del 26 de maig del mateix any.

1.6. El 16 de juny del 2025, la representació processal de l'A.E.A.T. i de la societat Gestió Tres de Promocions i Construccions, SL va interposar un recurs d'empara contra totes les resolucions que s'acaben de ressenyar, dictades per la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia i per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a un procés degut, en el seu vessant del dret a l'accés a la jurisdicció i "*per ser la decisió judicial arbitrària i per causar indefensió material efectiva*", drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de les entitats recurrents

-
- Les entitats recurrents al·leguen que la valoració efectuada per la Sala Administrativa, quan addueix que en definitiva no s'ha impugnat en aquest procés un acte administratiu fonamentat en un supòsit concret, és una interpretació rigorista, desproporcionada, il·lògica i irraonable de la llei.

 - Consideren que l'admissió de l'excepció d'inadmissió a tràmit del recurs contenciós administratiu sobre la base del qual es decideix no entrar en el fons de la qüestió plantejada per aquesta part constitueix una palesa vulneració de la raó i de la finalitat darrera del dret d'acció que no és altra que garantir la preeminència del dret, protegint els drets i els interessos concrets i efectius, que ha de caracteritzar un sistema democràtic, sent aquest reconegut a l'article 10 de la Constitució com el dret de "*totes les persones*" a obtenir una tutela judicial efectiva del jutges i magistrats en l'exercici dels seus drets i interessos legítims, sense que en cap cas pugui produir-se indefensió material efectiva.

 - Pel que fa al fons de la qüestió, addueixen que l'article 4 de la Llei 32/2022, del 14 de setembre, per a la promoció de la sostenibilitat del desenvolupament urbanístic i del turisme, i de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000, i de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic és inconstitucional, perquè infringeix l'article 3.2 de la Constitució, ja que la seva retroactivitat afecta a situacions consolidades i a drets adquirits, que deriven de llicències ja concedides per a l'explotació d'un apartament d'ús turístic, i suposa una aplicació retroactiva de la llei; i és contrari a l'article 27.2 de la Constitució, a tenor del qual ningú pot ser privat dels seus béns i drets, si no és per causa justificada d'interès públic, mitjançant la justa indemnització i, d'acord amb el procediment establert per la llei.

 - Les entitats recurrents consideren que en aquest cas es reuneixen els requisits legals, perquè els tribunals ordinaris plantegessin un incident d'inconstitucionalitat, ja que l'article 4 del citat text legal, que introdueix l'article 40 bis a la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, té l'objectiu d'establir l'obligació legal que el canvi de propietari d'un habitatge d'ús turístic per motiu de compravenda, comporti la cancel·lació automàtica de la inscripció d'aquest habitatge al Registre d'Habitatges d'Ús Turístic, i, si escau, la consegüent obligació de sol·licitar novament les preceptives autoritzacions prèvies i alta prop del Registre referit per poder explotar l'habitatge sota aquesta modalitat d'allotjament. Amb la finalitat d'assegurar l'efectivitat d'aquesta disposició, el legislador imposa al venedor l'obligació de notificar al Registre d'Habitatges d'Ús Turístic la compravenda efectuada. Obligació que aquesta part considera que és inconstitucional, ja que atempta contra drets adquirits i perquè vulnera el seu dret a la propietat.

 - Afirmen que una norma és retroactiva quan incideix sobre relacions consagrades o consolidades, i afecta a situacions esgotades.

 - Recorden que el Tribunal Constitucional afirma que allò que es prohibeix en l'article 3.2 de la

Constitució és la retroactivitat entesa com a incidència de la nova llei en els efectes jurídics ja produïts en situacions anteriors. En aquest cas, segons el seu parer, el propietari que disposa d'una autorització d'ús turístic té un dret adquirit, consolidat o consagrat que en cap cas pot quedar afectat per una disposició legal posterior que limiti el seu dret. Manifesten que el tema dels drets adquirits constitueix una qüestió de legalitat ordinària en el procés de successió de les normes jurídiques en la seva vigència en el temps, de manera que només d'acord amb la força vinculant de les normes jurídiques i amb les seves possibilitats de configuració de la realitat que es prenen com a pressupòsits d'aplicació de les mateixes, es pot parlar de veritables "*drets adquirits*". El dret que ostenta el propietari d'un edifici d'apartaments d'ús turístic, que el faculta per dur a terme l'explotació turística d'una unitat immobiliària, és evidentment un dret adquirit.

- Les entitats recurrents al·leguen que l'article 4 de la Llei 32/2022 està imposant, a més, l'aplicació d'una norma jurídica a una situació de fet que es troba absolutament consolidada produint-se *de facto* una situació d'expropiació, per impedir al propietari l'ús legítim d'un dret reconegut per l'Administració mateixa sense cap tipus de contraprestació, per tant, s'estaria afectant al dret a la propietat privada, establert a l'article 27.2 de la Constitució.

- Per acabar, demanen al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades, que declari la inconstitucionalitat de l'article 4 de la Llei 32/2022, del 14 de setembre, per a la promoció de la sostenibilitat del desenvolupament urbanístic i del turisme, i de la modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000, i de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, que es declari que aquest precepte és contrari a la Constitució, perquè infringeix el seu article 3.2, per tal com la retroactivitat de la Llei afecta a situacions consolidades i a drets adquirits que deriven de llicències ja concedides per a l'explotació d'un apartament d'ús turístic, i, perquè suposa una aplicació retroactiva de la Llei per ser també contrària a l'article 27.2 de la Constitució, "*a tenor del qual ningú pot ser privat dels seus béns i drets, si no és per causa justificada d'interès públic, mitjançant la justa indemnització i d'acord amb el procediment establert per la Llei*", i que s'adoptin les mesures per restaurar el dret de les entitats recurrents, d'acord amb les disposicions de l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- En l'autè que resol el recurs d'apel·lació de la part recurrent, la Sala Administrativa posa en relleu que allò que ha pretès aquesta part és provocar un pronunciament de l'Administració, per mitjà de la presentació d'una sol·licitud encaminada a obtenir la declaració que no es produirà una cancel·lació automàtica d'una llicència de gestió i d'explotació d'habitatges d'ús turístic anteriorment atorgada pel Govern, en contra del manament legal, que consideren contrari a la Constitució. Ara bé, és obvi que aquesta petició ha estat correctament no admesa a tràmit, ja que això suposaria dictar una resolució de futur, desconnectada de qualsevol supòsit concret i en clara contravenció de la Llei 16/2017, al

contingut de la qual estan òbviament vinculats els òrgans administratius.

- Considera, en definitiva, que no s'impugna en aquest procés un acte administratiu susceptible d'impugnació en via jurisdiccional, ja que no s'ha dictat cap resolució administrativa que incideixi en els drets i interessos de les entitats recurrents, sinó que aquestes s'han limitat a plantejar una qüestió hipotètica i futura sobre la interpretació d'una llei, sense relació amb cap situació concreta que les afecti.

- Afegeix que des d'un altre punt de vista, les agents defensen que poden plantejar allò que anomenen una "*acció judicial d'impugnació indirecta*" de la Llei. Ara bé, aquesta impugnació indirecta, que seria perfectament admissible quan es posa en qüestió la legalitat d'una disposició reglamentària, d'acord amb l'article 4.2 de la Llei del procediment contenciós administratiu, no es pot plantejar en els mateixos termes quan allò que es discuteix és la constitucionalitat d'una norma amb rang de llei.

- Recorda que les parts no tenen al seu abast una acció que els permeti plantejar directament la inconstitucionalitat d'una llei. Aquest és un instrument reservat als batlles i als tribunals, que són els únics legitimats per sol·licitar l'obertura d'un procés incidental d'inconstitucionalitat respecte d'una llei o d'una altra norma amb força legal, segons els articles 52 i 53 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, i això quan considerin que aquesta és d'aplicació imprescindible per a la resolució del litigi, i, a més, que sigui contrària a la Constitució i que no hi hagi la possibilitat d'una interpretació conforme a la mateixa.

- Les parts del procés poden suscitar al tribunal els seus dubtes sobre la constitucionalitat de la disposició legal aplicable al cas, per tal que aquest pugui decidir allò que consideri adient. Ara bé, no és admissible que un particular pugui posar en qüestió la constitucionalitat d'una llei per mitjà d'una sol·licitud a l'Administració sobre un pronunciament general i de futur respecte de l'aplicació d'aquesta llei, desvinculat de qualsevol controvèrsia actual i concreta, ja que això equivaldria a reconèixer-li legitimació per impugnar la validesa de la disposició legal.

- Per aquests motius desestima el recurs d'apel·lació.

- Pel que fa a l'aute que desestima l'incident de nul·litat, la Sala Administrativa posa en relleu que la part que planteja aquest incident no fa altra cosa que replantejar les qüestions que ja van ser resoltes en l'aute impugnat. Afegeix que el fet que la part agent estigui disconforme amb el contingut de la referida resolució, no suposa, evidentment, que s'hagi vulnerat el seu dret fonamental a la jurisdicció, ja que el text constitucional no garanteix que s'obtingui un pronunciament favorable a les pretensions respectives de les parts, sinó que aquestes siguin examinades i resoltes conforme a

dret, en sentit estimatori o desestimatori.

- Per consegüent, considera que la improcedència d'aquest incident és clara, atès que la part agent es limita a insistir en el fet que, segons el seu parer, aquesta Sala Administrativa s'hauria de pronunciar sobre la interpretació d'una norma que encara no ha estat aplicada, i més concretament sobre si l'article 40 bis de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, és o no és constitucional, quan aquesta Sala ja va declarar que *"En aquest cas, l'article 40 bis de la Llei 16/2017, introduït per la Llei 32/2022, no és d'aplicació imprescindible per a la resolució del litigi, per la senzilla raó de que no s'ha dictat cap resolució administrativa que afecti els recurrents, i que hagi suposat la cancel·lació automàtica al Registre corresponent de la inscripció d'un habitatge d'ús turístic, d'acord amb les previsions d'aquell precepte legal"*.

- Pel que fa a l'autè que resol el recurs d'apel·lació de la desestimació de l'incident de nul·litat, la Sala Administrativa (diferent composició) considera que aquest recurs reproduïx novament les mateixes pretensions, insistint en què la Sala Administrativa hauria de fer ús de la possibilitat d'interposar una acció d'inconstitucionalitat a fi que el Tribunal Constitucional es pronunciï sobre si l'article 40 bis de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, és o no és constitucional, entenent que la Sala estaria efectuant una interpretació rigorista, desproporcionada, il·lògica i irraonable d'aquest precepte legal per inadmetre la demanda i no s'hauria pronunciat en relació amb la jurisprudència citada.

- Tanmateix, la Sala Administrativa considera que cal destacar, no solament que és jurisprudència constant del Tribunal Constitucional que la formulació d'aquest procés no és un dret dels ciutadans sinó una facultat dels tribunals, sinó que a més la llei en qüestió ha de ser d'aplicació imprescindible per la causa i, en aquest cas, com bé recull l'autè impugnat: *"De fet, el que es pretén per la part agent és una "acció judicial d'impugnació indirecta" de la Llei, com ella mateixa la qualifica, acció que no està prevista en el sistema judicial andorrà, o bé convertir un tribunal de justícia en una mena d'òrgan consultiu, cosa que tampoc és possible"*.

- Així, la Sala va donar resposta a les pretensions de les entitats recurrents, complint-se l'exigència de correlació entre allò sol·licitat a la jurisdicció i allò que aquesta va decidir, altra cosa és que no sigui del grat de les entitats recurrents, no desprenent-se per tant, cap vulneració de l'article 10 de la Constitució.

- Per tant, atès que aquest recurs es troba mancat de fonament i d'acord amb l'apartat 4 de l'article 18 *quater* de la Llei transitòria de procediments judicials, decideix no admetre'l a tràmit.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. La demanda d'empara que dona origen a aquesta causa impugna de forma immediata l'aute del Tribunal Superior de Justícia -Sala Administrativa- del 26 de maig del 2025, però de forma mediata es projecta sobre l'aute del mateix Tribunal del 12 de desembre del 2024, que podia haver estat objecte directe de recurs d'empara segons estableix l'actual article 86 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. Són nombrosos els motius pels quals considera que la resolució impugnada ha de ser anul·lada. En síntesi, la demanda iniciadora del procediment sol·licitava la vigència i la validesa de les llicències de gestió i d'explotació d'habitatges turístics atorgades pel Govern amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei 32/2022 que va modificar part del seu règim jurídic. Aquest constitueix el fons de l'assumpte que ha donat lloc a aquesta causa i que és objecte d'aquesta resolució. Abans, però, d'entrar en la seva consideració, cal remarcar que en l'escrit interposant la demanda d'empara, concorren els pressupòsits i els requisits de caràcter processal que la Llei exigeix per a aquest tipus de recurs.

3.2. D'una manera substancial, la demanda d'empara considera que les resolucions recorregudes han vulnerat els drets a un procés degut i a la jurisdicció de les entitats recurrents, entenent, a més, que la decisió adoptada és arbitrària i causa indefensió material efectiva. Al llarg de l'escrit, però, s'al·lega també que l'article 4 de la Llei 32/2022, del 14 de setembre, per a la promoció de la sostenibilitat del desenvolupament urbanístic i del turisme, i de modificació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, del 29 de desembre del 2000 i la de la Llei 16/2017, del 13 de juliol, general de l'allotjament turístic, és inconstitucional; que la Llei esmentada infringeix els principis de seguretat jurídica i el de la irretroactivitat; i, que indirectament afecta també -en el sentit que el restringeix- el dret a la propietat privada. Afegeix que la Sala Administrativa hauria d'haver plantejat un procés incidental d'inconstitucionalitat. I acaba sol·licitant la nul·litat de les resolucions recorregudes, la declaració d'inconstitucionalitat de l'article 4 de la Llei 32/2022 i l'adopció de les mesures necessàries per a la reposició de les entitats recurrents en la plenitud dels seus drets.

3.3. Aquest Tribunal Constitucional ha proclamat en diverses ocasions que el dret a la jurisdicció es manifesta en tres aspectes diferents des del punt de vista de la lògica i de la cronologia: el dret a l'accés a la jurisdicció, el dret a un procés degut i el dret a una decisió fonamentada en Dret. En el cas que ens ocupa, les entitats recurrents mantenen que s'han vist privades del dret d'accés a la jurisdicció en la mesura que l'aute de la Batllia del 30 de juliol del 2024, estimant l'excepció d'inadmissibilitat del recurs, havia declarat la inadmissió a tràmit del recurs contenciós administratiu interposat; criteri confirmat per l'aute de la Sala Administrativa del 12 de desembre del 2024 que va desestimar el recurs d'apel·lació formulat contra l'aute esmentat. I pels mateixos motius entenen que s'ha vulnerat el seu dret a un procés degut. Cap dels dos arguments pot ser estimat. L'òrgan judicial, en el moment de decidir la qüestió que se li va plantejar, tot i que fos *in limine litis* i aollint una excepció d'inadmissibilitat, va exercir la funció jurisdiccional -*ius dicere*- i, per tant, no es pot al·legar vulneració del dret d'accés a la jurisdicció. Tampoc, del dret a un procés degut, perquè el procediment va seguir tots els tràmits previstos per la llei, sense causar cap mena d'indefensió. Per tant, tot el *thema decidendi* rau en si les decisions impugnades estan degudament fonamentades en

Dret.

3.4. Tant l'aute de la Batllia com el de la Sala Administrativa estan sobradament motivats i ben fonamentats en Dret. Singularment la resolució d'aquest darrer òrgan judicial que culmina la jurisdicció ordinària detecta perfectament l'essència de la demanda contenciosa interposada per les entitats recurrents, interpretant que en efecte es tracta d'una "*acció judicial d'impugnació indirecta d'una llei*", la qual no és admissible en el sistema de l'ordenament jurídic andorrà. Rebutja també el plantejament, per part del tribunal d'instància, d'un procés incidental d'inconstitucionalitat. I en darrer terme considera que el recurs és extemporani, per prematur. Les resolucions recorregudes venen, doncs, a ser una espècie "*d'absolució en la instància*", que no prejutja el fons del problema, però que proclama amb total claredat que la demanda inicial i el procediment al qual va donar lloc no eren els adients amb la finalitat pretesa. En definitiva, la decisió recorreguda no pot ser considerada il·lògica, arbitrària o absurda i, per tant, no pot ser anul·lada.

3.5. Els raonaments anteriors serveixen també per no considerar dotades del necessari contingut constitucional les altres al·legacions efectuades en l'escrit del recurs d'empara. En aquesta línia cal recordar que l'article 99 de la Constitució limita la legitimació activa per interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra les lleis i els decrets legislatius, a una cinquena part dels membres del Consell General, al cap de Govern i a tres comuns. I que l'article 100, per la tramitació d'un procés incidental d'inconstitucionalitat exigeix que aquest sigui plantejat estrictament per un òrgan judicial, el qual ha de tenir dubtes raonables i fonamentats sobre la constitucionalitat d'una norma legal i que aquesta sigui imprescindible per a la solució de la causa. D'altra banda i com també ha dit reiteradament aquest Tribunal, la suposada infracció dels principis jurídics més rellevants, fins i tots d'aquells que són esmentats explícitament en la Constitució -article 3.2- com el principi de seguretat jurídica i el de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals, no possibiliten el recurs d'empara si no es troben integrats en algun o alguns dels drets i de les llibertats reconeguts en els capítols III i IV del títol II del text constitucional, com així ho disposa l'article 41.1 de la Constitució. Tampoc el dret a la propietat privada -reconegut a l'article 27 de la Constitució- gaudeix de la protecció dels drets fonamentals a través del recurs d'empara. Per consegüent, igualment per aquets motius és procedent inadmetre a tràmit el recurs d'empara, perquè la infracció denunciada presenta una falta manifesta de contingut constitucional. I sense que correspongui l'adopció de cap mesura per a la reposició de les entitats recurrents en la plenitud dels seus drets que no es consideren vulnerats.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2025-51-RE interposat per la representació processal de l'A.E.A.T. i de la societat Gestió Tres de Promocions i Construccions, SL contra l'acte del 30 de juliol del 2024, dictat per la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia, i contra els actes del 12 de desembre del mateix any, i, del 28 de febrer i del 26 de maig del 2025, tots ells dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest acte a la representació processal de les entitats recurrents, a la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia, a la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest acte, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 14 de juliol del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

